ĢENERĀLADVOKĀTA NĪLO JĒSKINENA [*NIILO JÄÄSKINEN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 18. oktobrī [1]

Lieta C-460/09 P

Inalca SpA – Industria Alimentari Carni,
Cremonini SpA
pret

Eiropas Komisiju

Apelācija — Savienības ārpuslīgumiskā atbildība — Noilguma termiņš — Termiņa sākums

I – Ievads

1. Ar savu apelācijas sūdzību *Inalca SpA – Industria Alimentari Carni* (turpmāk tekstā – "*Inalca*") un *Cremonini SpA* (turpmāk tekstā – "*Cremonini*") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas [tagad – Vispārējā tiesa] 2009. gada 4. septembra rīkojumu lietā T-174/06 *Inalca* un *Cremonini* /Komisija (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums"), ar kuru Vispārējā tiesa ir noraidījusi prasību atlīdzināt zaudējumus, kas apelācijas sūdzības iesniedzējām, iespējams, radušies pēc tam, kad Eiropas Kopienu Komisija 1998. gada 6. jūlijā Itālijas iestādēm nosūtīja izmeklēšanas secinājumus, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām (turpmāk tekstā – "Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstule") [2].

2. Ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas, *Inalca* un *Cremonini*, apgalvo, ko šajā jautājumā Komisija neapstrīd, ka tās pēc valsts procedūru, kuras tika uzsāktas pēc minētās Komisijas vēstules, izbeigšanas vairs netika turētas aizdomās. Līdz ar to Komisija 2006. gadā izbeidza atgūšanas procedūru, kura bija uzsākta attiecībā uz prasītājām saistībā ar Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstulē minētajiem faktiem.

3. Šajā lietā Tiesai tostarp tiek lūgts lemt par noilguma termiņu, kas piemērojams prasībai par Eiropas Savienības ārpuslīgumisko atbildību, it īpaši par šī termiņa sākuma noteikšanas kritērijiem šajā lietā.

II – Fakti un valsts un Kopienas procedūras

4. *Inalca* un *Cremonini* ietilpst sabiedrību grupā, kas ražo un izplata pārtikas nozarei domātus produktus, kā arī nodarbojas ar restorāniem un ēdināšanu saistītiem pakalpojumiem.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Minēto izmeklēšanu veica Komisijas Krāpšanas novēršanas koordinēšanas vienība (*UCLAF*), lai pārbaudītu noteiktu eksporta kompensāciju par liellopa un teļa gaļas eksportu uz Jordāniju likumīgumu.

5. Pēc Jordānijā 1998. gada februārī un martā veiktās izmeklēšanas saistībā ar eksporta kompensāciju sistēmu lauksaimniecības produktiem, Komisija ar 1998. gada 6. jūlija vēstuli informēja Itālijas iestādes, ka no kopējā ārpus Eiropas Kopienas eksportētā liellopa un teļa gaļas 37 978 tonnu daudzuma bez jebkādas muitas deklarācijas par laišanu Jordānijas tirgū 2 272 tonnas bija ievestas no Itālijas. Šajā vēstulē Komisija tostarp aicināja Itālijas iestādes noskaidrot eksportētāju, lai uzsāktu eksporta kompensāciju atgūšanas procedūras un tiktāl, ciktāl iespējams pierādīt līdzdalību, ierosinātu krimināllietu.

6. Ar 1999. gada 15. janvāra vēstuli Itālijas kompetentā iestāde paziņoja *Inalca* un *Cremonini* lēmumus par izmaksāto kompensāciju atgūšanu saistībā ar strīdīgo eksportu (turpmāk tekstā – "1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmums")[3]. Apelācijas sūdzības iesniedzējas par šiem lēmumiem iesniedza sūdzības administratīvā kārtā, kuras ar 2000. gada 7. marta lēmumiem tika noraidītas.

7. 1999. gada 16. februārī Itālijas iestādes paziņoja Komisijas izmeklēšanas rezultātus Itālijas kompetentajai tiesu iestādei, kā rezultātā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju likumīgajiem pārstāvjiem tika ierosināts kriminālprocess.

8. 1999. gada 30. novembrī, lai apturētu atmaksājamo summu atgūšanas procedūru, apelācijas sūdzības iesniedzējas iegādājās divas apdrošināšanas polises, kas garantē maksājumu ("polizze fideiussorie").

9. Sūdzība, kas bija krimināllizmeklēšanas pamatā, 2002. gada 18. decembrī tika noraidīta. 2004. gada 16. janvārī pasludinātajā spriedumā civillietā tika konstatēts, ka pret *Inalca* vērstie iebildumi, lai pamatotu 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumus, nav pamatoti un ka *Inalca* nav pienākuma atmaksāt atgūstamo summu. Ar 2005. gada 27. aprīļa spriedumu civillietā attiecībā uz *Cremonini* tika pieņemti tādi paši secinājumi.

10. Ar attiecīgi 2004. gada 22. un 23. marta vēstulēm Itālijas iestādes apmierināja *Inalca* lūgumu atcelt attiecībā uz to pieņemto 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumu un apdrošināšanas polise, kas garantē maksājumu, tika atcelta. Tāpat arī attiecīgi ar 2004. gada 22. un 23. decembra vēstulēm tika apmierināts *Cremonini* lūgums atcelt attiecībā uz to pieņemto 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumu, kā arī tika atcelta šīs sabiedrības iegādātā apdrošināšanas polise, kas garantē maksājumu.

11. Ar 2005. gada 27. janvāra vēstuli *Inalca* pieprasīja Komisijai atlīdzināt zaudējumus, ko tā esot cietusi Komisijas uzsāktās izmeklēšanas un secinājumu, ko tā bija paziņojusi Itālijas iestādēm, dēļ. Ar 2005. gada 15. aprīļa vēstuli Komisija[4] informēja *Inalca*, ka tā nevar apmierināt šo prasību par zaudējumu atlīdzību, jo iespējamām tiesībām uz zaudējumu atlīdzību katrā ziņā saskaņā ar Tiesas statūtu 46. pantu esot iestājies noilgums.

12. Ar 2006. gada 3. oktobra Lēmumu Nr. 2006/678/EK[5] (turpmāk tekstā – "Komisijas 2006. gada 3. oktobra lēmums") Komisija no paziņojumu saraksta, kas paredzēts Padomes 1991. gada 4. marta Regulas (EEK) Nr. 595/91 par pārkāpumiem un par tādu summu atgūšanu, kas nepareizi izmaksātas saistībā ar kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu un informācijas sistēmas organizēšanu šajā jomā, kā arī par Regulas (EEK) Nr. 283/72 atcelšanu (OV L 67, 11. lpp.), 3. un 5. pantā, svītroja Itālijas Republikai paziņotos pārkāpumus saistībā ar eksporta kompensācijām par liellopa un teļa gaļas eksportu uz Jordāniju.

3 — Šajos lēmumos ir minēts Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regulas (EEK) Nr. 729/70 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 13. lpp.) 8. pants, kura 1. punkts ir formulēts šādi: "dalībvalstis atbilstoši valsts normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem veic nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu ELVGF finansēto darbību faktisku īstenošanu un to atbilstību noteikumiem, lai novērstu un izskatītu pārkāpumus un lai atgūtu summas, kas zaudētas pārkāpumu vai nolaidības rezultātā". Atbilstoši tā paša panta 2. punktam dalībvalstis informē Komisiju par pasākumiem, kas veikti šajā nolūkā, un it īpaši par administratīvo un juridisko procedūru stāvokli.

4 — Minēto vēstuli nosūtīja Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*), kas ir *UCLAF* tiesību un pienākumu pārņēmējs, ģenerāldirektors.

5 — Komisijas Lēmums par finanšu pasākumiem, kurus saistībā ar izdevumiem, ko sedz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļa, piemēro uzņēmēju izdarīto pārkāpumu lietās (OV L 278, 24. lpp.). Skat. šī lēmuma 31. punktu.

13. Ar 2006. gada 9. marta vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzējas pieprasīja Komisijai atlīdzināt zaudējumus, kas kopā novērtēti EUR 2 861 000 apmērā. Komisija šo prasību neapmierināja.

III – Prasība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

14. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās Tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 27. jūnijā, apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā Tiesā cēla prasību, ar kuru tās lūdza konstatēt Kopienas ārpuslīgumisko atbildību un piespriest Komisijai atlīdzināt iespējamos zaudējumus, kas novērtēti EUR 2 861 000 apmērā, un ar tiem saistītos kompensācijas procentus, kā arī iespējamos nokavējuma procentus.

15. Ar atsevišķu 2006. gada 18. septembra dokumentu Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību, jo, ņemot vērā Tiesas statūtu 46. pantā paredzēto noilgumu, prasība esot nepieņemama.

16. Attiecībā uz pieņemamību Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 46. punktā atgādināja, ka prasības par Kopienas ārpuslīgumisko atbildību noilguma termiņš sāk ritēt no brīža, kad ir izpildīti visi nosacījumi, no kuriem ir atkarīgs zaudējumu atlīdzības pienākums, it īpaši pēc tam, kad atlīdzināmie zaudējumi ir materializējušies. Pārsūdzētā rīkojuma 47. punktā ir atgādināts, ka, ja pamats Kopienas ārpuslīgumiskajai atbildībai ir rodams normatīvā tiesību aktā, noilguma termiņš sāk ritēt tad, kad ir radies ar šo tiesību aktu nodarītais kaitējums. Vispārējā tiesa precizēja, ka strīdos, kas ir radušies sakarā ar individuāliem aktiem, šis termiņš sāk ritēt no brīža, kad kaitējums ir faktiski iestājies. No tā Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 49. punktā secināja, ka, lai noteiktu precīzu brīdi, kad apelācijas sūdzības iesniedzējām faktiski ir iestājies apgalvotais kaitējums, būtu secīgi jāizvērtē materiālie zaudējumi un morālais kaitējums, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz atlīdzināt.

17. Attiecībā uz materiālajiem zaudējumiem Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 51. punktā vispirms konstatēja, ka zaudējumi, kas saistīti ar apdrošināšanas polišu, kas garantē maksājumu, iegādi no apdrošināšanas sabiedrībām, noteikti radās 1999. gada 30. novembrī, dienā, kurā prasītājas iegādājās šīs polises. Līdz ar to Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru ar strīdīgo vēstuli nodarītais kaitējums pilnīgi noteikti kļuvis skaidrs tikai pēc Komisijas 2006. gada 3. oktobra lēmuma pieņemšanas. Vispārējā tiesa tomēr pārsūdzētā rīkojuma 59. un 64. punktā norādīja, ka zaudējumiem, ko radīja izmaksas saistībā ar apdrošināšanas polišu iegādi, bija turpināts raksturs un ka prasība par šo zaudējumu atlīdzību ir pieņemama tiktāl, ciktāl tā attiecas uz pēc 2001. gada 27. jūnija atjaunotajiem līgumiem.

18. Attiecībā uz izmaksām, kas radušās saistībā ar juridisko palīdzību un konsultācijām, kā arī personāla izmaksām, kas radušās saistībā ar attiecīgo lietu pārvaldību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 71. un 73. punktā norādīja, ka zaudējumiem, ko veido šīs izmaksas, esot bijis mirkļa raksturs un ka līdz ar to prasībai par to atlīdzību ir iestājies noilgums.

19. Visbeidzot, attiecībā uz prasību atlīdzināt zaudējumus, kas, iespējams, radušies negūtās peļņas veidā – jo samazinājās pieejamie finanšu līdzekļi, kas bija jāizlieto, lai veiktu iemaksas saistībā ar iegādātajām apdrošināšanas polisēm, kas garantē maksājumu, – un izmaksu par juridisko palīdzību un konsultācijām, kā arī personāla izmaksu dēļ, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 74. punktā nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju prasībai trūkst vajadzīgās precizitātes un tā ir jānoraida kā nepieņemama.

20. Attiecībā uz morālo kaitējumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 77. punktā nosprieda, ka prasībai par zaudējumu atlīdzību ir iestājies noilgums tiktāl, ciktāl apgalvotie zaudējumi bija radušies laikā, kad 1999. un 2000. gadā tika uzsāktas šīs procedūras, kas ir vairāk nekā piecus gadus pirms šīs prasības celšanas. Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 78. punktā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, saskaņā ar kuru šim kaitējumam esot turpināts raksturs un tas ildzis līdz pat

2005. gada 27. aprīļa sprieduma pasludināšanai. Vispārējā tiesa šī paša rīkojuma 79. punktā piebilda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas katrā ziņā tikai atsaucas uz kaitējumu to uzņēmējdarbības reputācijai, neiesniedzot attiecībā uz to nekādas norādes. Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 81. punktā secināja, ka prasība ir pieņemama vienīgi tiktāl, ciktāl tā attiecas uz to zaudējumu atlīdzību, kas izriet no kopš 2001. gada 27. jūnija veiktajām iemaksām saistībā ar apdrošināšanas polisēm, kas garantē maksājumu.

21. Būtībā atgādinājusi pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās EKL 288. panta otrās daļas izpratnē ir pakļauta vienlaicīgai vairāku nosacījumu izpildei, proti, Kopienu iestādei pārmestajai rīcībai ir jābūt nelikumīgai, zaudējumiem ir faktiski jāpastāv un ir jābūt cēloņsakarībai starp šo rīcību un minētajiem zaudējumiem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 85. punktā norādīja, ka, ņemot vērā, ka nav izpildīts viens no trim nosacījumiem, lai iestātos Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība, prasības par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida, neizvērtējot, vai pārējie divi nosacījumi ir izpildīti.

22. Pārsūdzētā rīkojuma 90. punktā Vispārējā tiesa, kurai nebija jālemj par to, vai Kopiena ir vainojama par zaudējumiem, kas izriet no valsts 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumiem, konstatēja, ka, zaudējumi, kas ir saistīti ar apdrošināšanas polišu, kas garantē maksājumu, noslēgšanu, tieši neizriet no Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstules.

23. Ņemot vērā iepriekš minēto, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 94. punktā nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju celtā prasība par zaudējumu atlīdzību tiktāl, ciktāl tā ir pieņemama, ir jānoraida, jo tā nav acīmredzami juridiski pamatota.

IV – Par apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību

24. Savās apelācijas sūdzībās apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto rīkojumu un nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, kā arī piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā un pirmajā instancē saistībā ar lietu T-174/06. Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza septiņus pamatus.

25. Komisija uz šiem septiņiem apelācijas sūdzības pamatiem atbild savā atbildes rakstā.

26. Turklāt Komisija iesniedz pretapelācijas sūdzību, apgalvojot, ka ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, un lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto rīkojumu tiktāl, ciktāl Vispārējā tiesa prasību pirmajā instancē ir atzinusi par daļēji pieņemamu, kā arī izbeigt strīdu, noraidot šo prasību kā kopumā nepieņemamu, un katrā ziņā piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

V – Analīze

27. Ņemot vērā tās noteicošo raksturu, vispirms ir jāizvērtē Komisijas pretapelācijas sūdzība.

A – *Par Komisijas pretapelācijas sūdzību*

1) Komisijas argumenti

28. Ar savu pretapelācijas sūdzību Komisija lūdz Tiesu precizēt tās judikatūru attiecībā uz to, no kuras dienas sāk ritēt noilguma termiņš prasībās par zaudējumu atlīdzību lietās, kurās atbildības pamats nav rodams normatīvā tiesību aktā.

29. Komisija galvenokārt apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 46. un 47. punktā nospriežot, ka šajā gadījumā noilguma termiņš sācis ritēt no dienas, kad iestājās tiesību akta kaitējošās sekas. Komisija atgādina, ka attiecībā uz gadījumiem, kad pamats Savienības ārpuslīgumiskajai atbildībai ir rodams normatīvā tiesību aktā, ir ieviesta īpaša kārtība. To varot skaidrot ar tāda kaitējuma īpatnību, kura pamats ir rodams normatīvā tiesību aktā, kura sekas attiecībā uz privātpersonām vienmēr iestājas vēlāk. Tā nav piemērojama citos gadījumos, kad atbildība it īpaši izriet no fiziskas rīcības vai materiāliem apstākļiem.

30. Pakārtoti Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā rīkojuma 47. punktā nospriežot, ka prasība par zaudējumu atlīdzību, kura tajā bija iesniegta, attiecas uz strīdu, kas radies saistībā ar individuālu aktu sprieduma lietā *Holcim* (*Deutschland*)/Komisija [6] izpratnē, lai gan tas nebija individuāls akts, kas rada obligātas sekas tā adresātam.

31. Pakārtoti tam Komisija vēl uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, patvaļīgi mainot iepriekš minētajā spriedumā lietā *Holcim (Deutschland)/*Komisija apstiprinātos kritērijus. Komisija uzskata, ka šajā gadījumā noilguma termiņš ir sācis ritēt no dienas, kad notika kaitējumu radošais notikums, proti, no 1998. gada 6. jūlija, kas ir Komisijas vēstules datums, vai arī, vēlākais, no dienas, kad apelācijas sūdzības iesniedzējas uzzināja par šo vēstuli ar Itālijas iestāžu 1999. gada 15. janvārī [7] pieņemto atgūšanas lēmumu starpniecību.

32. Turklāt, tā kā izvirzītajam kaitējumam ir turpināts raksturs, Komisija norāda, ka praksē prasība sakarā ar atbildības noteikšanu, lai panāktu vismaz daļēju zaudējumu atlīdzību, varot tikt izskatīta ļoti ilgi, līdz pat brīdim, kad ir pagājuši pieci gadi, kopš prasītājs ir sūdzējies par pēdējām kaitējošām nelabvēlīgā tiesību akta sekām. Noilguma termiņa mērķis tad vairs neesot radīt šķērsli prasības celšanai, bet gan vienīgi ierobežot atlīdzināmo zaudējumu summu līdz tādai summai, kas atbilst piecu gadu laikā pēc prasības celšanas ciestajiem zaudējumiem.

33. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Komisijas pretapelācijas sūdzība ir jānoraida.

2) Analīze

34. Saistībā ar pretapelācijas sūdzību Tiesai ir lūgts pārbaudīt, vai Vispārējā tiesa pamatoti ir sākusi skaitīt noilguma termiņu no pārsūdzētajā rīkojumā norādītā brīža.

35. Attiecībā uz noilguma termiņa sākumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 46. pantu "lietas pret Savienību sakarā ar ārpuslīgumu saistībām nevar ierosināt, ja pagājuši pieci gadi pēc notikuma, kas ļāvis lietu ierosināt".

36. Piecu gadu noilguma termiņa sākums judikatūrā ir precizēts attiecībā uz dažādiem gadījumiem. Tādējādi attiecībā uz gadījumiem, kad pamats Savienības ārpuslīgumiskajai atbildībai ir rodams normatīvā tiesību aktā, šis noilguma termiņš sāk ritēt tikai tad, kad ir iestājies ar šo tiesību aktu radītais kaitējums, un tātad nevis pirms tam, kad ieinteresētajām personām bija jācieš noteikti zaudējumi [8].

6 — 2007. gada 19. aprīļa spriedums lietā C-282/05 P (Krājums, I-2941. lpp., 29. punkts).

7 — Atbildes raksta un pretapelācijas sūdzības 16. punktā Komisija atsaucas uz 1999. gada 15. jūliju. Man tomēr šķiet, ka šī ir acīmredzama pārrakstīšanās kļūda un ka runa ir par "1999. gada 15. janvāri", kā norādīts citos minētā dokumenta punktos.

8 — Šajā ziņā skat. 1984. gada 13. novembra spriedumu apvienotajās lietās 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81, 51/81 un 282/82 *Birra Wührer* u.c./Padome un Komisija (*Recueil*, 3693. lpp., 15. punkts), kā arī 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-51/05 P Komisija/*Cantina sociale di Dolianova* u.c. (Krājums, I-5341. lpp., 54. punkts).

Strīdu, kas radušies sakarā ar individuāliem aktiem, gadījumā noilguma termiņš sāk ritēt, tiklīdz lēmuma rezultātā attiecībā uz tā adresātiem ir iestājušās tā sekas [9]. Citos gadījumos minētais noilguma termiņš sāk ritēt tikai no brīža, kad ir izpildīti visi nosacījumi, kādiem ir pakļauts pienākums atlīdzināt zaudējumus, it īpaši tad, kad atlīdzināmie zaudējumi ir materializējušies [10].

37. Ir jāizdara divas piezīmes, kas attiecas, pirmkārt, uz noilguma termiņa aprēķināšanas kārtību un, otrkārt, uz tā precīzu sākumu.

38. Vispirms attiecībā uz noilguma termiņa aprēķināšanas kārtību ir jānorāda, ka pārsūdzētajā rīkojumā Vispārējā tiesa ir piekritusi domai, ka izšķirošo brīdi, lai izvērtētu, vai attiecībā uz prasību par zaudējumu atlīdzību jau ir iestājies noilgums, nosaka, ņemot vērā dienu, kad Vispārējā tiesā tikusi iesniegta prasība. Saskaņā ar šādu pieeju diena, kura jāņem vērā, bija piecus gadus pirms dienas, kad tika celta minētā prasība. Tā kā tā tika celta 2006. gada 27. jūnijā, Vispārējā tiesa par noilguma termiņa sākumu ir atzinusi 2001. gada 27. jūniju.

39. Šāda pieeja, kas balstīta uz "apgrieztu hronoloģiju", šajā gadījumā nav droša. Ir jāatgādina, ka Tiesas statūtu 46. pantā, gluži pretēji, ir paredzēta parastā hronoloģiskā kārtība, noilguma termiņa sākumu nosakot, ņemot vērā notikumu, kas radījis zaudējumus [11].

40. Līdz ar to ir jānosaka tiesību akts vai notikums, kurā ir vainojama Savienības iestāde un saistībā ar kuru var tikt sākts skaitīt noilguma termiņu. Šajā ziņā ir jāpievērš uzmanība tālāk minētajam.

41. Pēc Komisijas domām, šajā gadījumā noilguma termiņš ir sācis ritēt no zaudējumus radošā notikuma dienas, proti, no Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstules, vai katrā ziņā no dienas, kad prasītājas uzzināja par šo vēstuli, t.i., no 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumi pieņemšanas dienas.

42. Ņemot vērā Vispārējā tiesā iesniegtos faktus, Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstules datums, šķiet, atbilst dienai, kad Komisija pirmo reizi sāka rīkoties šajā lietā.

43. Kaitējums, pieņemot, ka tāds pastāv, faktiski var tikt saistīts ar Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstuli. Tomēr runa nav ne par normatīvu tiesību aktu, ne individuālu aktu, ne arī apstrīdamu aktu. Tiesai jau ir bijusi iespēja izvērtēt šāda veida dokumentus lietā *Nutral*/Komisija [12]. Tā ir precizējusi, ka runa ir par īpaša veida sadarbību starp Komisiju un dalībvalsti. Tā var tikt raksturota kā Komisijas ieteikums dalībvalstij, kas izvēršas par konkrētiem saimnieciskās darbības subjektu pienākumiem, kuri tiek individualizēti valsts pieņemtajā lēmumā.

44. Tādējādi, lai arī Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstule tik tiešām varētu būt izraisījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvotos zaudējumus, tomēr tā viena pati, ņemot vērā šī dokumenta nepilnīgo raksturu, šajā gadījumā nevarēja izraisīt noilguma termiņa ritējuma sākšanos. Minētā vēstule noteikti bija jākonkretizē un jāindividualizē ar citiem pasākumiem, proti, šajā gadījumā – ar 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumiem. Ar tiem tātad tika konkretizēti iespējamie zaudējumi, nosakot

9 — Šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Holcim* (*Deutschland*)/Komisija (minēts iepriekš, 30. punkts).

10 — Skat. Vispārējās tiesas 1999. gada 4. augusta rīkojumu lietā T-106/98 *Fratelli Murri*/Komisija (*Recueil*, II-2553. lpp., 25. punkts) un 2005. gada 14. septembra rīkojumu lietā T-140/04 *Ehcon*/Komisija (Krājums, II-3287. lpp., 53. punkts), kā arī Vispārējās tiesas 2010. gada 28. septembra spriedumu lietā T-247/08 *C-Content*/Komisija, 53. punkts. Turpretī tas, ka katru dienu tiek zaudēti procenti no apgalvoto zaudējumu summas, netraucē minētā termiņa ritējumam. Tā kā procenti par zaudējumu summu tiek aprēķināti dienā, kad minētie zaudējumi materializējušies, šo procentu mērķis ir tikai nodrošināt patieso zaudējumu atlīdzību. Tādējādi tas nebūtu jaucams ar notikumu, kā rezultātā tiek celta prasība saskaņā ar Tiesas statūtu 46. pantu un kas ir brīdis, no kura sāk ritēt noilguma termiņš (skat. rīkojuma lietā *Fratelli Murri*/Komisija (minēts iepriekš) 28. punktu).

11 — Šī situācija ir jānošķir no situācijas Vispārējās tiesas 2002. gada 11. janvāra spriedumā lietā T-174/00 *Biret International*/Padome (*Receuil*, II-17. lpp., 41. punkts). Minētajā spriedumā prasītājam iespējami izraisītais kaitējums radās tādēļ, ka tika pieņemts un paturēts spēkā Kopienas nolemtais importa embargo. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa precizēja, ka, tā kā kaitējums netika izraisīts uzreiz, bet gan, tādēļ, ka spēkā tika paturēts nelikumīgs tiesību akts, tas noteiktu laiku radās katru dienu, Tiesas statūtu 46. pantā paredzētais noilgums, ņemot vērā datumu, kurā veikta darbība, kas to pārtrauc, attiecas uz laiku, kas ir senāks par pieciem gadiem, un tas neietekmē iespējamās tiesības, kas radušās vēlākā laikā. Tā tas nav šajā gadījumā.

12 — 1995. gada 23. novembra spriedums lietā C-476/93 P (*Recueil*, I-4125. lpp., 30. punkts).

atmaksāšanas pienākumu un individualizējot apelācijas sūdzības iesniedzējas. No minēto lēmumu saņemšanas brīža apelācijas sūdzības iesniedzējas bija pilnībā informētas par situāciju un finansiālajām sekām, kādas var izrietēt no minētajiem lēmumiem. Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstules kaitējošās sekas iestājās tikai pēc tam, kad pēc 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumu saņemšanas mainījās apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesiskais stāvoklis. Tādējādi šajā gadījumā par noilguma termiņa sākumu saistībā ar Savienības atbildības iestāšanos ir uzskatāma 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumu saņemšanas diena.

45. Ņemot vērā minēto, noilguma termiņš, kas sāka ritēt no 1999. gada janvāra, beidzās piecus gadus vēlāk, proti, 2004. gada janvārī. Šī termiņa mērķis ir iepriekš noteikt laiku, kurā Savienība var tikt saukta pie atbildības. Jebkurai personai, kura vēlējās Savienību saukt pie atbildības Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstules dēļ, kurai sekoja Itālijas iestāžu pieņemtie 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumi, bija jārīkojas piecu gadu laikā pēc minēto lēmumu saņemšanas. Vienīgais efektīvais līdzeklis, kā pārtraukt šo termiņu, bija celt prasību. Faktiski ar LESD 340. pantu nav aizliegts vērsties Tiesā, lai principā tiktu konstatēta Savienības atbildība par nenovēršamiem un pietiekami droši paredzamiem zaudējumiem, pat ja zaudējumus nevar vēl pavisam precīzi aprēķināt [13].

46. Līdz ar to par noilguma termiņa sākumu šajā gadījumā ir nosakāma diena, kad apelācijas sūdzības iesniedzējas uzzināja par attiecīgajiem 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumiem.

47. Kā jau norādīju, piecu gadu noilguma termiņš, kas sāka ritēt 1999. gada janvārī pēc 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumu saņemšanas, beidzās 2004. gada janvārī. Līdz ar to prasība, kas Vispārējā tiesā tika celta 2006. gada 27. jūnijā, ir jāuzskata par novēlotu.

48. Līdz ar to ir jāapmierina Komisijas pretapelācijas sūdzība un vienlaikus tā pārējā daļā ir jānoraida, jo Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 46. un 47. punktā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka šajā gadījumā noilguma termiņš ir sācis ritēt tikai pēc tam, kad kaitējums pēc Komisijas 1998. gada 6. jūlija vēstuļu saņemšanas faktiski bija radies, kā arī tāpēc, ka Vispārējā tiesa ikgadējo apdrošināšanas polišu, kas garantē maksājumu, atjaunošanu ir atzinusi par atsevišķiem kaitējošiem notikumiem, kuru rezultātā bija iespējams pagarināt noilguma termiņu.

49. No tā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, arī pārsūdzētā rīkojuma 75. punktā atzīstot prasību par daļēji pieņemamu.

50. Ņemot vērā iepriekš minēto, es tāpēc iesaku Tiesai:

— lemjot par pretapelācijas sūdzību, atcelt pārsūdzēto rīkojumu tiktāl, ciktāl ar to prasība pirmajā instancē ir atzīta par daļēji pieņemamu, un

— noraidīt prasību pirmajā instancē kā pilnībā nepieņemamu.

B – *Par galvenās apelācijas sūdzības pirmajiem sešiem pamatiem*

51. Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza pamatus, kas attiecīgi izriet no pretrunīga pamatojuma, Kopienu judikatūras pārkāpuma, Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta pārkāpuma, izvirzīto argumentu sagrozīšanas un kļūdas tiesību piemērošanā.

13 — Skat. Tiesas 1976. gada 2. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no 56/74 līdz 60/74 *Kampffmeyer* u.c./EEK (*Recueil*, 711. lpp., 6. punkts) un 1987. gada 14. janvāra spriedumu lietā 281/84 *Zuckerfabrik Bedburg* u.c./Padome un Komisija (*Recueil*, 49. lpp., 14. punkts), kā arī Vispārējās tiesas 2005. gada 14. decembra rīkojumu lietā T-369/03 *Arizona Chemical* u.c./Komisija (Krājums, II-5839. lpp., 106. punkts).

52. Tā kā es iesaku Tiesai apmierināt Komisijas pretapelācijas sūdzību un noraidīt prasību kā pilnībā nepieņemamu, tādēļ ka tā ir novēlota, spriedumā nav jāizvērtē galvenās apelācijas sūdzības pirmie seši pamati.

53. Līdz ar to es tos šeit izvērtēšu tikai pakārtoti un pilnīgāka priekšstata labad. Turklāt, tā kā otrais, trešais un ceturtais pamats attiecas uz zaudējumiem, kas saistīti ar negūto peļņu un morālo kaitējumu, tie ir jāapskata kopā.

1) Par pirmo pamatu

54. Apelācijas sūdzības iesniedzēju galvenās apelācijas sūdzības pirmais pamats attiecas uz pamatojuma pretrunīgo raksturu un Kopienu judikatūras, kas attiecas uz atšķirību starp procesuālu kritēriju attiecībā uz noilguma termiņa sākumu un pārbaudi, vai ir izpildīti atbildības iestāšanās nosacījumi, pārkāpumu.

55. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju domām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 55. punktā kļūdaini nav ņēmusi vērā Komisijas 2006. gada 3. oktobra lēmumu. Faktiski līdz šī lēmuma pieņemšanas brīdim apelācijas sūdzības iesniedzējām esot bijusi juridiska neskaidrība attiecībā uz ciesto zaudējumu pastāvēšanu un to summu, jo tie pilnīgi skaidri esot kļuvuši tikai 2006. gadā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 55. punktā arī kļūdaini esot pamatojusies uz neskaidrībām starp procesuālu kritēriju attiecībā uz noilguma termiņa sākumu un pārbaudi, vai ir izpildīti atbildības iestāšanās nosacījumi.

56. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzēju domām, Vispārējai tiesai esot bijis jāņem vērā 2006. gada 3. oktobris, diena, kad Komisija pieņēma lēmumu par procedūras izbeigšanu.

57. Apelācijas sūdzības iesniedzējas tāpēc apgalvo, ka noilguma termiņš esot sācis ritēt labu laiku pēc zaudējumu parādīšanās.

58. Šī analīze ir jānoraida vairāku iemeslu dēļ.

59. Vispirms, no pašu apelācijas sūdzības iesniedzēju procesuālajiem rakstiem izriet, ka zaudējumi tām esot radušies labu laiku pirms Komisijas 2006. gada 3. oktobra lēmuma. Tās, piemēram, min apdrošināšanas polišu, kas garantē maksājumu, iegādi, ko tās veica 1999. gadā, kā rezultātā bija jāveic maksājumi šajās polisēs norādītajos datumos. Šajā ziņā nevar tikt pamatoti apgalvots, ka, neraugoties uz zaudējumiem, pat pieņemot, ka tādi bija, noilguma termiņš sāka ritēt tikai septiņus gadus vēlāk, proti, 2006. gadā. Līdz ar to vērā ņemamā diena nav tā, kuru norādījušas apelācijas sūdzības iesniedzējas.

60. Turklāt noilguma termiņš pārstāj ritēt no brīža, kad tiesību akts, kas radījis zaudējumus, ir izslēgts no tiesību sistēmas. To Tiesa ir atgādinājusi spriedumā lietā *Holcim* (*Deutschland*)Komisija [14], saistībā ar Savienības tiesas atcelto lēmumu norādot, ka attiecībā uz noilguma termiņa ritējuma sākšanos nav nozīmes, ka Savienības prettiesiskā rīcība tikusi atzīta ar tiesas nolēmumu.

2) Par otro pamatu

61. Apelācijas sūdzības iesniedzējas, runājot par tādu prasību noilgumu, kas attiecas uz izmaksām par juridisko palīdzību un konsultācijām, kā arī personāla izmaksām, kas tām radušās, apgalvo, ka pārsūdzētā rīkojuma pamatojums ir acīmredzami pretrunīgs un ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pastāvīgo judikatūru.

14 — Minēts iepriekš, 31. punkts.

62. Šis pamats ir jānoraida. Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 71. punktā ir pamatoti atzinusi, ka zaudējumiem, ko veido izmaksas par juridisko palīdzību un konsultācijām, kā arī personāla izmaksas, kas radušās apelācijas sūdzības iesniedzējām, ir mirkļa raksturs, un no tā Vispārējā tiesa ir secinājusi prasības novēloto raksturu šajā jautājumā. Prasītājas jauc prasības celšanai paredzēto termiņu un zaudējumu rašanās faktu. Ja Tiesa piekristu manai analīzei attiecībā uz noilguma termiņa sākumu, prasība par zaudējumu atlīdzību būtu bijusi jāceļ, vēlākais, 2004. gada janvārī, kas tā nebija šajā gadījumā [15].

3) Par trešo, ceturto un piekto pamatu

63. Trešais, ceturtais un piektais pamats attiecas uz zaudējumiem, kas, iespējams, nodarīti negūtās peļņas un morālā kaitējuma veidā.

64. Ar savu trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi argumentus un pārkāpusi Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, atzīstot par nepieņemamu prasību atlīdzināt zaudējumus, kas apelācijas sūdzības iesniedzējām tikuši nodarīti negūtās peļņas veidā.

65. Turklāt saskaņā ar ceturto pamatu Vispārējā tiesa esot pārkāpusi judikatūru un esot ņēmusi vērā acīmredzami neloģisku pamatojumu attiecībā uz prasības atlīdzināt morālo kaitējumu noilgumu.

66. Visbeidzot, ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu un judikatūru attiecībā uz morālo kaitējumu un ka Vispārējās tiesas pamatojums esot acīmredzami neloģisks, jo tā nosprieda, ka prasība atlīdzināt morālo kaitējumu katrā ziņā esot nepieņemama.

67. Vispirms, arī attiecībā uz prasībām atlīdzināt apgalvotos zaudējumus, kas nodarīti negūtās peļņas vai morālā kaitējuma veidā, apelācijas sūdzību iesniedzēju argumenti nav veiksmīgi. Vispārējā tiesa šīs prasības pārsūdzētā rīkojuma 74. un 80. punktā ir noraidījusi, pamatojoties uz to abstrakto raksturu. Precizitātes trūkuma dēļ tās neatbilst Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam. Ir skaidrs, ka saskaņā ar judikatūru ir jāiesniedz pietiekami pierādījumi tādu prasību atbalstam, kas attiecas uz negūtās peļņas vai morālā kaitējuma veidā nodarīto zaudējumu atlīdzību. Faktiski attiecībā uz šāda veida zaudējumiem prasītājiem ir jāiesniedz kā pierādījums par to, ka šāds kaitējums pastāv, tā arī informācija, uz kuras ir balstīts aprēķins [16].

68. Turklāt attiecībā uz apgalvotā morālā kaitējuma iespējami turpināto raksturu Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 77. un 78. punktā pamatoti ir noraidījusi šādu kaitējuma raksturu.

4) Par sesto pamatu

69. Ar savu sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jautājumā par cēloņsakarības nosacījumu secinot, ka nepastāv cēloņsakarība starp Komisijai pārmesto rīcību un apgalvoto kaitējumu, ciktāl tas attiecas uz prasību atlīdzināt zaudējumus, kas izriet no iemaksām saistībā ar apdrošināšanas polišu, kas garantē maksājumu, iegādi, ja vien prasība tikusi atzīta par pieņemamu.

15 — Pat pieņemot, ka šāda prasība būtu bijusi pieņemama, mani māc šaubas, vai ir pieļaujama iespēja pieprasīt Komisijai, lai tā segtu tiesāšanās izmaksas saistībā ar tiesvedību valsts tiesās, jo tieši valsts tiesvedībā ir jālemj par šādu izdevumu segšanas pienākumu (šajā ziņā skat. 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-481/07 P *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija, 20.–26. punkts).

16 — Skat. spriedumu lietā *SELEX Sistemi Integrati*/Komisija (minēts iepriekš, 37. punkts). Tomēr ir skaidrs, ka dažās lietās attiecībā uz Savienības iestāžu personālu Vispārējā tiesa un Civildienesta tiesa šādas prasības ir pieņēmusi, ne vienmēr detalizēti precizējot kritērijus, kas ņemti vērā, veicot aprēķinu.

70. Komisija uzskata, ka šis pamats katrā ziņā ir acīmredzami juridiski nepamatots.

71. Šajā ziņā ir jānorāda, ka šis pamats attiecas uz to vienīgo prasības daļu, kuru Vispārējā tiesa ir atzinusi par pieņemamu. Tomēr, ja Tiesa piekritīs manai analīzei attiecībā uz noilguma termiņa sākumu, Vispārējās tiesas rīkojums katrā ziņā arī šajā daļā, pamatojoties uz Komisijas iesniegto pretapelācijas sūdzību, būtu jāatceļ.

72. Katrā ziņā es uzskatu, ka attiecībā uz cēloņsakarību Vispārējā tiesa pēc analoģijas ar iepriekš minēto spriedumu lietā *Holcim* (*Deutschland*)/Komisija pamatoti pārsūdzētā rīkojuma 92. punktā ir atzinusi, ka izvēle iegādāties apdrošināšanas polisi, kas garantē maksājumu, bija apelācijas sūdzības iesniedzēju ziņā un ka tā nekādā ziņā ar 1999. gada 15. janvāra atgūšanas lēmumiem netika noteikta par obligātu. Faktiski, ja apelācijas sūdzības iesniedzējas būtu izvēlējušās tūlītēju eksporta subsīdiju atmaksu, tās būtu izvairījušās no izmaksām saistībā ar minēto polišu iegādi. Šādā gadījumā, kā Komisija to konstatēja tiesas sēdē, apelācijas sūdzības iesniedzējām attiecīgās summas būtu atmaksātas ar procentiem. Tātad sestais pamats šķiet acīmredzami pilnībā nepamatots, līdz ar to es ierosinu noraidīt arī to.

73. No minētā izriet, ka neviens no šo secinājumu 51. punktā minētajiem pamatiem nav pamatots. Līdz ar to tie katrā ziņā ir jānoraida kā nepamatoti.

C – *Par septīto pamatu*

74. Ar savu septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto rīkojumu, ņemot vērā saprātīga tiesvedības termiņa principa pārkāpumu.

75. Apelācijas sūdzības iesniedzējas galvenokārt apgalvo, ka, ņemot vērā šīs lietas pamatā esošos faktiskos un procesuālos apstākļus, nav jāpiemēro Tiesas judikatūra, kurā Tiesa pārmērīgi ilgas tiesvedības Vispārējā tiesā gadījumā iespēju atcelt Vispārējās tiesas lēmumu ir pakļāvusi nosacījumam, saskaņā ar kuru ir jāpierāda, ka pārmērīgi ilgā tiesvedība ir ietekmējusi strīda risinājumu, neskarot iespēju atbilstoši EKL 235. un 288. pantam saņemt tādu zaudējumu atlīdzību, kas radušies pārmērīgi ilgas tiesvedības dēļ.

76. Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka pārmērīgi ilgā tiesvedība katrā ziņā ir ietekmējusi lietas galīgo iznākumu.

77. Komisija iebilst pret visiem šiem argumentiem un norāda uz to nepieņemamību.

78. Es vēlos norādīt, ka Vispārējā tiesā nav ticis iesniegts pamats par savlaicīga lietas izskatīšanas termiņa pārsniegšanu saistībā ar tiesvedību Vispārējā tiesā [17]. Faktiski apelācijas sūdzības iesniedzējām pat nebija iespējas šādi rīkoties, jo tā lēma, izdodot rīkojumu un nesasaucot tiesas sēdi.

79. Ir jāatgādina, ka, ja tas, ka Vispārējā tiesa nav laikus izskatījusi lietu – pieņemot, ka tas ir pierādīts, – var dot iespēju prasītājam celt zaudējumu atlīdzības prasību pret Eiropas Savienību saskaņā ar LESD 268. pantu, lasot kopā ar 340. panta otro daļu, tad Tiesas Reglamenta 113. panta 1. punktā ir noteikts, ka apelācijas tiesvedībā prasītāja prasījumiem ir jābūt vērstiem uz visa Vispārējās tiesas sprieduma vai kādas tā daļas atcelšanu un attiecīgā gadījumā uz to, lai pilnībā vai daļēji tiktu apmierināti pirmajā instancē lūgtie prasījumi [18]. Tas tā nav šajā gadījumā.

17 — Šajā ziņā skat. 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-385/07 P *Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland*/Komisija (Krājums, I-6155. lpp., 195. punkts).

18 — 2008. gada 9. septembra spriedums apvienotajās lietās C-120/06 P un C-121/06 P *FIAMM* u.c./Padome un Komisija (Krājums, I-6513. lpp., 205. punkts).

80. Tomēr, ja lietas savlaicīga neizskatīšana ir ietekmējusi strīda iznākumu Vispārējā tiesā, tā var tikt izvirzīta, lai pamatotu atcelšanas pamatu saistībā ar apelācijas sūdzību. Tā kā šajā gadījumā nekas neliecina, ka tiesvedības ilgums ir ietekmējis strīda izšķiršanu, pamats, kas ir balstīts uz to, ka tiesvedībā Vispārējā tiesā nav izpildītas prasības saistībā ar saprātīga termiņa ievērošanu, nevar likt atcelt tās pieņemtu rīkojumu, un līdz ar to tas ir jāatzīst par nepieņemamu [19].

81. Šādos apstākļos prasība atcelt pārsūdzēto rīkojumu, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas saistībā ar šo apelācijas sūdzību ir cēlušas, pamatojoties uz septīto pamatu, ir jānoraida kā nepieņemama.

VI – Secinājums

82. Noslēgumā es ierosinu Tiesai nospriest šādi:

1) atcelt Vispārējās tiesas 2009. gada 4. septembra rīkojumu lietā T-174/06 *Inalca* un *Cremonini* /Komisija tiktāl, ciktāl tā 75. punktā par pieņemamu ir atzinusi prasību atlīdzināt zaudējumus, kas atbilst izdevumiem attiecībā uz iemaksām, kas no 2001. gada 27. jūnija bija jāveic saistībā ar apdrošināšanas polisēm, kas garantē maksājumu;

2) noraidīt galveno apelācijas sūdzību un noraidīt pretapelācijas sūdzību pārējā daļā;

3) *Inalca SpA – Industria Alimentari Carni* un *Cremonini SpA* Vispārējā tiesā celto prasību lietā T-174/06 noraidīt kā pilnībā nepieņemamu;

4) *Inalca SpA – Industria Alimentari Carni* un *Cremonini SpA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā.

19 — Spriedums apvienotajās lietās *FIAMM* u.c./Padome un Komisija (minēts iepriekš, 203. un 211. punkts).